

مطالعه موردی

فعالیت‌های قربانیان آزیست در ژاپن

خانم کازاکو فوراکاوا^۱ پس از مرگ همسرش در سال ۲۰۰۱ بر اثر سرطان ریه مرتبط با آزیست به واسطه فعالیت‌های خستگی ناپذیرش به نمایندگی از طرف قربانیان آزیست، در سراسر ژاپن فرد شناخته‌شده‌ای شد. او اکنون چیزی را می‌داند که زمانی که برای اولین بار پزشکان، اطلاعاتی در خصوص بیماری همسرش یوکیو فوراکاوا^۲ را به او گفتند در آن هنگام او چیزی در مورد آزیست و ارتباط آن با سرطان نمی‌دانست.

خانم فوراکاوا می‌گوید "زندگی من پس از مرگ همسرم کاملاً تغییر کرده است. من قسمت عمده‌ای از وقتم را با مسافرت به اقصی نقاط ژاپن برای کمک به دیگر قربانیان آزیست می‌گذرانم. همسر من هنگامی که در یک نیروگاه بعنوان جوشکار مشغول به کار بود با آزیست مواجهه پیدا کرد. از زمان مرگ او من برعلیه

آزیست جنگیده‌ام. در شروع فعالیت برعلیه آزیست من تنها بودم. ابتدا تلاش کردم تا از بیمه غرامت حوادث کارگران استفاده کنم ولی قبول درخواست من مدتها طول کشید. در این مدت با مشکلات متفاوتی روبرو بودم. هنگامی که برای درخواست بیمه اقدام کردم فهمیدم که همسرم در چه شرایط خطرناک و محیط وحشتناکی کار می‌کرده است. آنان دستورالعمل‌های ایمنی را در محیط کار در اختیار نداشتند و محیط کارشان فاقد سیستم تهویه مناسب و وسایل حفاظت فردی بود." خانم فوراکاوا همراه با افراد دیگری که زندگیشان تحت‌تاثیر آزیست قرار گرفته بود، انجمن قربانیان مزوتلیوما و بیماری‌های مرتبط با آزیست در ژاپن را بنا نهادند. این گروه برای گروه‌های

1 - Kazuko Furukawa

2 - Yukio Furukawa

محلی قربانیان و NGOها نقش چتر حمایتی در سطح کشور را ایفا می‌کرد. انجمن در ۷ فوریه ۲۰۰۴ بنا شد تا آگاهی جامعه در خصوص بیماریهای مرتبط با آزیست را افزایش دهد و بستری جهت تبادل اطلاعات میان افراد آسیب‌دیده و خانواده‌های آنان برای غلبه بر افسردگی و احساس تنهایی که پس از تشخیص بیماری برای افراد ایجاد می‌شود باشد.

تجربه اعضای این انجمن بسیار متفاوت است. برخی از آنها سالها با سطوح مختلف ناتوانی در حالت بیماری دست و پنجه نرم می‌کنند و برخی دیگر با فاصله ۶ ماه از تشخیص بیماری جان خود را از دست می‌دهند. درمانهای پزشکی این افراد مواردی چون عمل جراحی، شیمی درمانی، مصرف دارو و درمان علامتی و تسکین دهنده را شامل می‌شود. میانگین سنی قربانیان بتدریج کاهش می‌یابد و برخی از آنان در دهه ۳۰ و ۴۰ زندگی خود هستند. اگر چه اغلب موارد مواجهه با آزیست شغلی است ولی موارد متعددی از مواجهات غیر شغلی و محیطی نیز وجود دارد.

مواردی که در اینجا عنوان می‌شود نشان دهنده تراژدیهای آزیست است که در ژاپن فراوان می‌باشد. فردی ۶۵ ساله بنام توکیو کاتو^۱ در سپتامبر ۲۰۰۴ درست پیش از مرگش چنین نوشته است: «دو سال از رنج کشیدن من به علت مزوتلیومای بدخیم پلور گذشته است. با پیشرفت بیماری من به دلایل متعدد دچار

نگرانی و ناراحتی شدم و درابتدا گیج و منگ بودم. وقتیکه پزشکم به من گفت که این بیماری درمان ندارد، ذهنم مشوش شده بود. شب‌های زیادی را با بی‌خوابی گذراندم. مثل این بود که ضربه‌ای دریافت کرده‌ام.

حدود چهار سال قبل بعنوان جوشکار در یک شرکت ساخت بویلر کار می‌کردم. علت بیماری من مواجهه با آزیست در آن هنگام بود. من در پیدایش این بیماری هیچ تقصیری نداشتم. از اینکه باید به علت این بیماری بمیرم و درمانی وجود ندارد احساس تاسف عمیق دارم. قبل از

اینکه بیماری من تشخیص داده شود من هیچ اطلاعاتی در خصوص مزوتلیوما نداشتم. یک روز هنگام تماشای تلویزیون فهمیدم که یک خط تلفن مستقیم برای آزبست وجود دارد. پس از تماس متوجه شدم که میتوانم برای غرامت اقدام کنم و شش ماه بعد با کمک آنان توانستم مشمول دریافت غرامت شناخته شوم. نامه‌ای که دریافت کردم بسیار ساده بود ولی احساس آرامش خوبی به من داد.

تا آن موقع من بارها در بیمارستان ویزیت شده بودم و داروهای ضد سرطان گرفته بودم. احساس می‌کردم روز به روز بدنم تحلیل می‌رود و آرزو می‌کردم هرچه سریعتر داروها تاثیر کند. این آرزوی طبیعی هر بیمار است. در گذشته ما چیزی در مورد خطرات آزبست نمی‌دانستیم و آنرا استنشاق کرده بودیم ولی حالا می‌دانیم که آزبست یک ماده سرطان‌زا است. نباید کسی مثل من قربانی شود این آرزوی دیگر من است.»

فامیتوشی سائیتو^۱ گزارشگر انجمنی است که از دهه ۱۹۷۰ میلادی بعنوان الکتریسیئن در خانه‌ها، فروشگاه‌ها و کارخانه‌ها کار کرده است، انواع مختلف صفحه‌های آزبستی را استفاده کرده در حالی- که راجع به خطرات آن چیزی نمی‌دانست و از وسایل حفاظت فردی هم استفاده نمی‌کرده است. در سال ۱۹۹۸ برای آقای سائیتو تشخیص کانسر داده شد و بخشی از ریه راستش را برداشتند. در ریه برداشته شده فیبرهای آزبست پیدا شد. در حال حاضر او سرفه می‌کند و مشکل تنفسی دارد و با تغییر دما یا رطوبت در اطراف محل جراحی درد دارد. او پس از صحبت با یک پزشک و پرستار در سال ۲۰۰۲ برای اولین بار آگاه شد که مشکلش ممکن است بعلت مواجهه با آزبست باشد. او با کمک مرکز سلامت شغلی و ایمنی توکیو موفق شد غرامت بگیرد. آقای سائیتو مفتخر است که انجمن شرایطی را برای قربانیان و خانواده‌های آنان فراهم آورده است تا مسائل و مشکلات خود را با هم در میان بگذارند. او می‌گوید: "من چیزی از آزبست نمی‌دانستم ولی اکنون سعی می‌کنم اطلاعات کافی در مورد آزبست خصوصا تشخیص، درمان و غرامت در اختیار قربانیان آزبست در سراسر کشور قرار دهم".

خانم کائکو عوموری^۱ پس از مرگ همسرش به علت آزیست در ۲۶ مارس ۱۹۹۸ امیدها و آرزوهای خود را بر باد رفته می‌دید. همسر او کونیو عوموری^۲ به مدت هجده سال در ایستگاه برق متعلق به شرکت برق توکیو کار می‌کرد و با مواد حاوی آزیست مواجهه داشت. تشخیص اولیه بیماری وی سرطان ریه بود. خانم عوموری می-

گوید: "این تشخیص بسیار بد بود ولی تشخیص بعدی که مطرح شد (مزوتلیوما) از اینهم بدتر بود". در ابتدا شرکت برق از پذیرش درخواست غرامت آنها سرباز زد ولی با ورود سازمان سلامت شغلی و ایمنی توکیو به ماجرا عقب‌نشینی کرد و درخواست آنها را پذیرفت. پذیرفتن این موضوع برای خانم عوموری مشکل بود که شرکت هیچگاه برای در مواجهه

قراردادن آقای عوموری با آزیست که منجر به مرگ وی شد عذرخواهی نکرد. او می‌گوید: "من و همسرم برنامه ریزی کرده بودیم که پس از بازنشستگی او به اطراف ژاپن سفر کنیم ولی این آرزو به واقعیت نپیوست. من فکر نمی‌کنم که همسرم مرده است، همسرم توسط شرکت و حکومت کشته شده است".

وقتی که خانواده آقای سایتو فهمیدند که او هرگز از بیماری که گریبانگیرش شده رهایی نخواهد داشت او را به خانه بردند. با پیشرفت بیماری نیاز او به داروهای ضد درد بیشتر و بیشتر شد. با تخفیف یافتن درد، خانم سایتو و خواهرش از والدینشان پرسیدند که برای اولین بار در کجا همدیگر را ملاقات کردند؟ خانم سایتو از والدینش پرسید: "چه جاهایی قرار ملاقات داشتید؟ و قتی که ما متولد شدیم چه احساسی داشتید؟"

وقتی خواهرم از پدرم بخاطر آوردن ما به این دنیا تشکر کرد پدرم با شادی لبخند زد. ما با یادآوری خاطرات شاد خود در گذشته بسیار شاد شدیم. ما هرگز نمی‌توانیم آزیست را که قاتل

1 - Kaeko Omori
2 - Kunio

پدرمان است فراموش کنیم. ما فعالیتهای خود را ادامه خواهیم داد تا دیگر مانند پدرم قربانی آزیست نداشته باشیم. مبارزه پدرم و خانواده ما برای جامعه‌ای بهتر تازه آغاز شده است."

رینزوآنو^۱ که منشی انجمن است به مدت سی و هفت سال در یک کشتی‌سازی در شهر یوکوساکا^۲ در پنجاه کیلومتری جنوب توکیو کار کرده است. در این مدت آزیست را با دست برمی داشت و تا سال ۱۹۷۸ به آنها ماسک تنفسی داده نشده بود. او مدت بیست سال است که در فعالیتهایی باهدف افزایش آگاهی مردم درخصوص پنوموکونیوزها مشارکت می‌کند و یکی از بنیانگذاران انجمن قربانیان آزیست در ژاپن است. پانزده سال قبل برای او تشخیص پنوموکونیوز را مطرح کرده‌اند و او تاثیر این تشخیص را بر زندگیش اینگونه بیان می‌کند: "من معمولا هر شب ۴ بار حمله سرفه دارم. در طی حمله سرفه‌ها آنقدر به هم نزدیک هستند که من نمی‌توانم هیچ دارویی مصرف کنم. همسرم پشت مرا مالش می‌دهد و می‌پرسد که آیا به اورژانس زنگ بزند و درخواست آمبولانس کند ولی من نمی‌توانم به او پاسخ دهم. در طی یک حمله دو ساعته او فقط مرا نگاه می‌کند و من بیشتر احساس مرگ دارم تا زندگی. حقیقت این است که مشکل من فقط سرفه نیست بلکه سرگردانی و پریشانی خانواده‌ام است. وقتیکه من در قطار دچار حمله سرفه می‌شوم افرادی که در صندلی‌های اطراف نشسته‌اند جای خود را عوض می‌کنند. این موضوع موجب می‌شود من احساس تنهایی کنم."

آقای آنو از بی‌توجهی دولت انتقاد می‌کند و می‌گوید: "دوستان من یکی پس از دیگری به علت مزوتلیوما یا کانسر ریه می‌میرند و من نمی‌توانم فراموش کنم که یک بمب ساعتی از آزیست در ریه دارم و با خود حمل می‌کنم."

خانم یوشی زاکی^۳ می‌گوید انجمن نقش حیاتی در افزایش آگاهی عمومی نسبت به آزیست در ژاپن دارد. پدر او که به علت مزوتلیوما فوت شده در شرکت نی‌چیاز^۴ در اجی^۵ کار می‌کرده است. این شرکت در سال ۱۸۹۶ یک سازنده شناخته شده عایق‌های حرارتی در ژاپن بوده است. متأسفانه این شرکت در محصولاتش از آزیست استفاده کرده و بسیاری از کارکنان این شرکت

1- Rinzo Uno

2- Yokosuka

3 - Kazumi Yoshizaki

4 - Nichias

5 - Oji

مانند تاداشی یوشی‌زاکی^۱ هزینه بی‌توجهی کارخانه در استفاده از مواد خطرناک را پرداخته‌اند. خانم یوشی‌زاکی در کنفرانس آزیست که در جولای ۲۰۰۶ برگزار شد طی سخنانی گفت که پدرش را دوست دارد و از آزیست متنفر است و قول داد که خانواده یوشی‌زاکی فعالیتهای خود را برای توقف مصرف آزیست در تمام دنیا ادامه خواهند داد.

در حال حاضر ۱۰ شعبه از انجمن با حدود ۴۰۰ عضو در ژاپن فعالیت دارند انجمن خدمات زیر را به قربانیان و خانواده‌های آنان ارائه می‌کند:

- سرویس مشاوره تلفنی
- کمک به بیماران در تهیه درخواست غرامت برای مواجهات شغلی و غیرشغلی با آزیست
- حمایت و توصیه‌های لازم برای قربانیان و خانواده‌های آنان و بستگانشان
- هماهنگی یک حرکت ملی جهت تصویب قوانین برای بهبود شرایط نامناسب قربانیان و

خانواده‌های آنان

انجمن برنامه‌های عمومی مانند پیک نیک تدارک می‌بیند تا افرادی که به واسطه بیماری گوشه‌نشین شده‌اند به جامعه بازگردند. در نوامبر ۲۰۰۴ انجمن نقش عمده‌ای در سازماندهی کنگره جهانی آزیست^۲ ایفا کرد. در این کنگره فرصت مناسبی برای ملاقات رودرروی مردم ژاپن با متخصصان خارجی، نمایندگان قربانیان و خانواده‌های این افراد ایجاد شد. پس از آن انجمن طوماری را جهت رعایت حقوق اولیه قربانیان آزیست و حمایت از جامعه بدون آزیست تهیه کرد که موجب حمایت گسترده قرار گرفت. انجمن جلسات و نشست‌های متعددی برای جلب توجه مردم به این طومار برگزار کرد. اعضا انجمن مزوتلیوما و قربانیان بیماریهای مرتبط با آزیست برای افزایش آگاهی عمومی، تجربیات دردناک خود را جهت کمک به افرادی که ممکن است زندگی آنها نیز در خطر باشد در اختیارشان قرار می‌دهند. آنها به مشکلات و نگرانیها گوش می‌دهند و غم خود را با دیگران در میان می‌گذارند تا تحمل تنهایی که بدنبال بیماریهای ناشی از آزیست به افراد دست می‌دهد را آسانتر کنند. آنها تنها زمان کوتاهی پس از اولین کنفرانس بین‌المللی قربانیان

1 - Tadashi Yoshizaki

2 - GAC 2004